

SAKRAMENT POMIRENJA - PRVOPRIČESNIKA
9. svibnja 2020. - RIJEKA - KANTRIDA u 17 sati

1. HVALJEN ISUS i MARIJA!

2. U IME OCA i SINA i DUHA SVETOGA.
AMEN. (Istovremeno s riječima čini znak križa)

3. BLAGOSLOVITE ME, OČE DUHOVNI
KAKO BIH PRAVO I SKRUŠENO
ISPOVJEDIO(LA) SVOJE GRIJEHE.

4. OVO JE MOJA PRVA SVETA ISPOVIJED.

(U slijedećim ispovijedi reci češ: **Ispovjedio/la sam se ...**
kada? odnosno koliko je prošlo vremena?)

5. MOJI GRIJESI SU...

Zatim nabroji svoje grijehе kako si se pripremio(la) prema ispitu savjesti.

6. VIŠE SE NE SJEĆAM,
MOLIM POKORU i ODRJEŠENJE.

(svećenik ti kaže par riječi i pokoru - sada moli molitvu kajanja...)

7. KAJEM SE OD SVEG SRCA ŠTO UVRIJEDIH
BOGA, NAJVEĆE i NAJMILJE DOBRO.
MRZIM SVE SVOJE GRIJEHE, ISKRENO SE
ŽELIM POPRAVITI i BITI BOLJI(A).

Svećenik moli molitvu odrješenja: Bog, milosrdni Otac, pomirio je sa sobom svijet smrću i uskrsnućem svoga Sina... I ja te odrješujem od grijehа tvojih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.

8. AMEN! (ti odgovoriš na kraju svećenikove molitve)

HVALITE GOSPODINA JER JE DOBAR! (svećenik nakon odrješenja kaže:)

9. VJEČNA JE LJUBAV NJEGOVA! (ti odgovoriš)

GOSPODIN TI JE OTPUSTIO GRIJEHE. IDI U MIRU.

10. BOGU HVALA! (Ti odgovaraš:)

- ili sam ga možda uvrijedio psovkom, krivom zakletvom i nepristojnim riječima? Jesam li vrijeđao Blaženu Djevicu Mariju i svece?
- Vjerujem li čvrsto u Boga, koji nam je govorio u svome Sinu Isusu?
- Uzdam li se u Božju dobrotu i mogu li mu zahvaliti za sve što mi se događa?
- Jesam li Bogu prinosio svoje napore, radosti i boli?
- Svetkujem li dan Gospodnji i blagdane Crkve, jesam li svake nedjelje i zapovjednog blagdana išao na svetu Misu, bio pozoran i pobožan?

Kakav sam bio prema bližnjima?

- Ljubim li doista svoje bližnje?
- Jesam li slušao i poštivao roditelje, odgojitelje, učitelje i vjeroučitelje?
- Jesam li dobar prema prijateljima i kolegama?
- Vrijeđam li druge, svađam li se, tučem li se...?
- Kako se ponašam u kući, na ulici, u prometu, u školi, u autobusu...?
- Poštujem li tuđe stvari, ili sam krao i varao u kući, trgovini, školi...?
- Jesam li iskren, lažem li, govorim li protiv drugih, izmišljam li laži, tužakam li, iskrivljujem li ono što sam čuo ili vidio...?
- Suosjećam li sa siromašnijima od sebe? Znam li učiniti neko dobro djelo?
- Jesam li sebičan, tvrdoglav, ljubomorán, zavidan, škrt...?

Kakav sam bio prema sebi?

- Kako sam upotrebljavao vrijeme, snage i darove što sam ih od Boga primio?
- Jesam li ljenčario i besposličario?
- Vršim li svoje dužnosti u školi, na vjeronauku, kod roditelja?
- Jesam li neumjeren u jelu i piću...?
- Jesam li postupao suprotno svojoj savjesti?
- Jesam li razbacivao novac za petarde, žvake ... koliko mislim na siromahe?

Bez pokajanja nema oprostjenja. Kajanje je žaljenje zbog izgubljenog prava na nebo, žalimo što smo grijehom uvrijedili Boga, najveće dobro, koje nas sve ljubimo. Pokajanje je za prošlost, a odluka za budućnost je: popraviti ću se i neću više griješiti. Svakako treba nadoknaditi učinjenu štetu, tuđe

vratiti! Neizmjerne je važno znati odvažno izbjegavati grešne prigode koje su stalna opasnost za ponovno grijehenje. Nemoguće je ne grijehiti ako ne izbjegavaš grešne prigode... Oduševi se za čestit kršćanski život!

Svi smo mi siromašni, slabi, grešni ljudi. Nismo anđeli. Potrebno nam je obraćenje i oprostjenje. Prije svake svete Ispovijedi razmisli što si sagriješio(la)! Za prvu svetu Ispovijed razmisli o grijesima koje si počinio(la) od svoga djetinjstva. Svaki dan ispitujmo svoju savjest uz pitanja: Tri su koraka na putu oslobođenja od grijeha: **1.** očistiti se od teških grijeha, **2.** osloboditi se od lakih grijeha, **3.** očistiti se od nesavršenosti i svake navezanosti srca koje nas vuče u grijeh. Kako bismo prihvatili očišćenje od Boga trebamo dvije kreposti: **strpljivost i poniznost.** **a) Strpljivost** je povezana s pokorom, pokora je ono što donosi život. Ljubav sve izdrži. **b) Poniznost** nam pomaže prihvatiti sebe sa zahvalnošću. Ako smo ponizni nećemo se živcirati. Nećemo gledati na druge, što oni misle, ako povjerujemo: Gospodin je naš sudac! **Na putu obraćenja najjače sredstvo je susret s Gospodinom u sakramentu svete Ispovijedi.** Sveta Ispovijed često unosi nemir, strahove, loše uspomene. To je ponekad i normalno zbog toga što u sakramentu Ispovijedi trebamo priznati ono, što nismo dobro učinili, priznati našu oholost i sebičnost, naše mane. Ali sakrament svete Ispovijedi je prvenstveno dar, sakrament - susret s Kristom koji donosi milost, izraz prijateljstva prema Bogu. Sakrament Ispovijedi je dar Božji nama ljudima, a ispovijediti se, naš je dar za Boga. Jedan čovjek dobio je od majke lijep prsten. Kad majka više nije bila živa taj prsten je bio znak jedinstva i zahvalnosti. Na žalost prsten je jednom pao na zemlju i na dragom kamenu koji ga je ukrašavao nastala je duboka pukotina. Čovjek je htio popraviti prsten, ali svaki zlatar koji ga je pogledao, odgovarao je kako to nije moguće: "Pukotina je preduboka". Ipak, na kraju je našao jednog starog zlatara koji je rekao kako može popraviti prsten i pitao ga ima li pouzdanje u njega. "Da", odgovorio je čovjek. Kad se vratio poslije dva tjedna, zlatar mu je pokazao prsten na čijem je kamenu uradio lijepu ružu. Pukotina se promijenila u ružu. Iznenađen je pogledao. Bio je isti prsten, ali sada još ljepši i vrijedniji, jer je na kamenu umjesto pukotine bio lijepi cvijet. Isti, a ipak ljepši. Tako i na našoj duši svaki grijeh ostavlja tragove i „pukotine”. Grijehom uništavamo našu dušu, ali ako predamo Isusu naše grijeha i dopustimo Mu ozdravljenje - postajemo zdraviji i ljepši. Isus može iscijeliti naše rane. Mi smo uistinu otkupljeni Krvlju Krista i ništa ne može uništiti to otkupljenje. Grijeh koji na početku izgleda kao pobjeda sotone na kraju je Krist pobjednik, ako se predamo u ruke Krista jedinog Spasitelja čovjeka. Bogu se ne sviđaju naši grijesi i oni su za Njega

uvreda, ali On nas voli bezuvjetno, još više nas traži. Ako smo pali u grijeh, grijeh nije zapreka Bogu, nakon oprostjenja možemo postati još više sveti i iskusiti veličinu milosrđa i ljubavi Boga. Samo Bog jedini oprašta grijehe. Molim li se Bogu svaki dan, razgovaram li s njim u molitvi? Poštujem li i ljubim li Boga vršeći Njegove zapovijedi.

Ljudi često misle kako je grijeh u biti, nešto dobro. To je uživanje, ugodnost, udobnost. Postoji samo jedan problem - ne sviđa se Bogu... i zato ne možemo griješiti. A ako ipak griješimo - Bog će nas kazniti. To je pogansko gledanje! U biti, grijeh je otrov, koji ubija sreću čovjeka, njegovu nutarnju radost, sklad, osjećaj smisla života. Ako griješim živim u tuzi, u napetosti...

Bog ne želi grijeh. On, naš Stvoritelj, najbolje zna što nam je potrebno za život u miru i sreći. Grijeh donosi duhovnu smrt.

Grijeh u nama razara ljubav bez koje je nemoguće vječno blaženstvo. Ako se za to ne kajemo, taj nas grijeh vodi u vječnu smrt. Najgore je ako netko čini laki grijeh zbog toga što on još nije smrtni! Taj grijeh pokazuje oholost čovjeka, nezahvalnost, unutarjni nered (srce je podijeljeno). I laki grijeh čini nered u našem duhovnom životu, ubija gorljivost. Ako netko često čini laki grijeh - to može značiti kako je ravnodušan prema Bogu! To rađa mlakošću i može donijeti plodove teških grijeha... Ako netko čini lagani grijeh zbog nepažljivosti ili je slab... Što grijeh ostavlja za sobom? Najprije je KUŠNJA. Kušnja je nešto normalno. Doživio ju je i Isus. Ona je prilika kad možemo rasti u vjeri, potvrditi naš izbor Boga, jedinog Gospodina, možemo spoznati i svoje stanje. Ako odmah ne odbacim kušnju teško ćemo se oduprijeti padu. Čovjek je provociran kušnjom. Ako se ne odluči na grijeh nije kriv, ali ipak bespotrebno troši snagu, vrijeme i to se može završiti grijehom. Slijedi BORBA. Ako netko duže vrijeme dopušta loše misli - one neće lako nestati. O grijehu odlučuje **odlu**ka. Dostatna je odluka u mislima. Ne moram ukrasti novčanik. Dostatno je odlučiti uzmeti ga - to je već grijeh. Poslije odluke obično slijedi **ostvarivanje** loše odluke. **SVAKI GRIJEH KOJI SE PONAVLJA RAĐA SKLONOŠĆU, MANOM, SLABOŠĆU KARAKTERA. STALNO PONAVLJANJE - RAĐA OVISNOŠĆU - ZATIM NASTUPA TEŠKA OVISNOST, ČOVJEK NIJE U STANJU KORISTITI SVOJU SLOBODU.** Oslobođenje od grijeha često nije stvar jedne molitve ili svete Ispovijedi. U trenutku odrješenja mi smo nanovo čisti, ali kako se ti grijesi više ne bi ponavljali potreban je proces koji zahtijeva više vremena, rada na sebi i pokoru. Kako bi kroz staklo mogla proći zraka sunca, ono mora biti čisto. Ne ovisi to od sunca, već o staklu! Bog je Svjetlost svijeta. U procesu očišćenja gledamo prije svega na

cilj, na naše zvanje! Mi smo pozvani na svetost života i vječnost s Bogom, koji je Ljubav.

Isus ima vlast na zemlji otpuštati grijehе (usp. Mk 2,10). Krist je htio da svekolika njegova Crkva, u molitvi, u životu i u djelovanju bude znak, oruđe opraštanja i pomirenja što nam ga je on pribavio cijenom svoje Krvi. Ipak je vršenje vlasti odrješivanja povjerio apostolskoj službi, (KKC 1442). Prvog dana poslije svojeg uskrsnuća Isus je rekao apostolima: "Primate Duha Svetoga.

Kojima otpustite grijehе, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im" (Iv 20,22-23). Oproštenje grijehа počinjenih poslije krštenja daje se posebnim sakramentom, koji zovemo sakrament obraćenja, ispovijedi, pokore ili pomirenja (KKC, 1486). Sakrament je prije svega susret s milosrdnim Ocem, sa Isusom, Dobrim Pastirom, koji želi, govoreći slikovito, izvaditi iz trnja grijehа izgublenu ovcu, te iscijeliti njezine rane. Po Duhu Svetom i služenju Crkve (svećenika), Bog izlijeva svoju milost oproštenja. Možda je svećenik koji nas ispovijeda opterećen različitim problemima: umor, godište, nevrjeme, bolest, ili osjećamo da nas ne razumije ili nije dao dobar savjet. Trebamo se moliti i za svećenika kojemu dolazimo na Ispovijed. Sakrament, dakle, nije samo susret sa svećenikom. Prije svega to je susret s Bogom, s Isusom koji nas pere svojom Krvlju (usp. Otk 7,14). Treba u to vjerovati neovisno od naših osjećaja - npr. osjećam li se poslije Ispovijedi bolje. Bitna je i naša vjera i čini: u svom srcu kajanje, u svojim ustima ispovijed, u svom vladanju poniznost i potpuna zadovoljština (usp. KKC 1450). Katekizam (1454) savjetuje da je dobro za primanje ovog sakramenta pripremiti se ispitom savjesti u svijetlu Božje Riječi (npr. Rim 12-15; 1 Kor 12-13; Gal 5; Ef 4-6). Sveti P. Pio je često puta bio strog u ispovijedi, posebno ako je vidio da čovjek koji dolazi nema raskajano srce i misli da je njegov grijeh sitnica: „Sitnicama vrijeđati Boga! Idi van!” Događalo se da nije udijelio oprostjenje- „ne radim to da te pošaljem u pakao već u nebo!”. „Idi najprije, uvedi red u svoj život, a kasnije ću te ispovijediti”. Onima koji su dolazili u strahu rekao je: „Nisi li ljubio Boga u prošlosti? Ne ljubiš li Boga? Ne želiš li ljubiti Boga uvijek? Oprošteni su ti grijesi mnogi jer si ljubio mnogo! (usp. Lk 7,47). Dakle, ne boj se! Bog sve može odbaciti u svojim stvorovima... ali ne može odbaciti čovjeka koji ima iskrenu želju ljubiti Ga”. „Ako biste znali koliko je dragocjena jedna duša!

Duše nisu poklon! Treba je kupiti. Ne znate li koliko je platio Isus?! Istim novcem treba platiti i danas". „Isuse, Marijo, smilujte se! O Isuse prikazujem Tebi ovu dušu, moraš je obratiti, spasiti; ... Prikazujem za nj sebe". Ispovijed kao izraz prijateljstva Treći je pogled na Ispovijed kao izraz prijateljstva. Isus ne želi da budemo Njegovi robovi, nego „prijatelji” (usp. Iv 15, 13-15). Ovo prijateljstvo možemo razvijati preko Ispovijedi. S pravim prijateljem susrećemo se ne samo jedanput u godini već često puta, ne da nešto obavimo za sebe ili zato „što moramo” zbog zakonskih obveza te znamo govoriti „ispričavam se” ako smo ga povrijedili. U prijateljstvu ne govorimo: „što moram činiti za tebe?” već „što mogu, što želiš, kako te mogu iznenaditi, kakvi su tvoji snovi?” Krv Kristova očituje preveliku ljubav Boga i dokaz je Njegovog prijateljstva prema nama. "Imajmo pogled upravljen na Kristovu Krv, te shvatimo kako je dragocjena njegovu Ocu: prolivši je naime za naše spasenje, dao je milost obraćenja cijelome svijetu” rekao je sv. Klement Rimski (II. st.). Ovo je Njegova pravda, da dok smo bili grješnici On je dao za nas svoj život, On ljubi uvijek prvi. Bog čeka na naš odgovor, želi da budemo osobno, kao Zajednica Krvi Kristove ili Crkva lijepi i čisti kao zaručnica za svojega zaručnika. Česta Ispovijed, posebno ako je povezana s duhovnim vodstvom u pouzdanju, iskrenom razgovoru, poslušnosti Božjoj Riječi i savjetima može pridonijeti velikom razvoju i rastu u našem duhovnom životu: uvoditi nas u duboko prijateljstvo s Bogom i u savršenost života.